

Jen takový krátký povídání o kostěcce, kterou dostal Rumíček na žužlání na balkoně, když jsme byli spolu sami doma.

Požužlal si, okousal a zbytek nechal. Není z těch psů, kteří jedou až do konce. Zpravidla nechá to, co už by mohlo být nebezpečný. Šikovný to hošíček. Tohle ještě nebezpečný nebylo a tak mě napadlo, že to použiju k Talivýuce. I "zasadila" jsem milej zbytek kostěčky do květníku s koniferou, která je podsazená ještě violkama a brslenem.

A čekala jsem, co Tali po návratu, až se prvně vydá na balkon. Rumíček už o kostěčku zájem, zdálo se, nejevil. Zato flekatice jakmile se otevřely balkonové dveře, tak hned z první zvedla nos do výšky a už to jelo. Šup zapíchla šňupák do podrostu. "TA-LI! NE-E!" kontrovala jsem.

"Jak, ne-e? Našla sem poklad!!!! " čučela.

"No prostě ne, chápeš? Ne. Hotofson, vysmahni" . Vysmahla.

Jeeenze, to by nebyla Tali, že jo. A dalo se to předpokládat. Že se bude neúnavně pokoušet znovu a znovu, stále do kola. Ale stejně neúnavně jsem si já hlídala ji. Vždycky, když se chystala k akci, zhmotnila jsem se ve dveřích balkonu a stal se ze mě vykřičník □ □ . Někdy němý, někdy mluvící.

A z Tali se stal lupič Babinskej, protřelej zločinec, kterej se řídí heslem, kdo si počká, ten se dočká □ □ . Takže jo, dočkala se v momentě, kdy jsem v ložnici zápasila s drátěným košíkem, který jsem se snažila nacpat do vodících kolejniček ve skříni. I přes ten rachot, co jsem tam vytvářela ve svý marný snaze tam ten těžkej debilní košík plnej krámů napasovat, jsem slyšela podezřele žouželivý zvuky.

"Co to je za zvuky?" houkla jsem na Brtníka, který úřadoval v mailu u počítače.

"Niiic, dobrý, Tali hlodá nějakou kost." Eh??? Nepřišlo mu jako vůbec divný, že si odnikud přitáhla do bytu kost???????????? □ Mrskla jsem košem na zem a v tichosti se zhmotnila mezi futrama v kuchni. A..... to byste nevěřili! Máme doma duchy!! Flekatý tichý duchy, který se ovšem zbaběle schovávají za Brtníka □ □ □ □ Musela jsem se otočit, abych se

neprozdila, že se směju. Kdybyste jí tak mohli vidět, jak se stala neviditelnou a plížila se neeeenápadně za toho Brtnika ☐☐ Když se mi podařilo nasadit poker-face, vešla jsem do kuchně a z Tali byste nenašli už ani chlup ☐ .

“Vokamžitě! Ale vokamžitě vylez, spratku!” Vylezla a čučela.

“Masti na ten balkon.....dělej, mazej! A koukej to dát tam, kdes to vzala!!!” Odplížmonila se neochotně na ten balkon, dostavila se ke květníku a hodlala onu usmolenou kost odevzdat mně.

“Ne, koukej to dát tam, kdes to vzala!!! ” ukázala jsem prstem na květník.

“Plop!” flusla to tam a smutně čučela ☐☐☐ (Na ní byla celá tahle operace docela nadpsí výkon ☐ . Pochopit, co po ní chci a zrealizovat to :-))

Jednou mě z ní trefí. A z Rumouše taky, páč ten, ač už ho kostéčka dávno nezajímala a měl to být jen výukový materiál, tak pochopitelně posléze, aby nezůstal pozadu napřel svou pozornost na kostéčku taky a jal se aktivně pohrabovat čumesem v porostu.

No a pak se o něco snažte ☐ .